Pastorale brief

Editie 3 - 16 april 2020

H. Norbertusparochie - H. Christoffelparochie - Parochie Thomas a Kempis

Van Pasen naar Pinksteren

De legende van Sint Kevin

André van Boven, diaken

Paasgebed

Sint Kevin werd geboren in het jaar 498 na Christus. Hij werd de abt van het klooster van Glendalough in Ierland. Toen brak er oorlog uit en dreigde er gevaar voor de abdij. Op Paasmorgen beklom Kevin een heuvel dichtbij het klooster, zette zich neer op een rotsblok en begon te bidden. Om afhankelijkheid van Gods genade tot uiting te brengen, bad hij met gespreide armen en zijn handen open naar de hemel. Hij wilde zeven dagen op die heuvel blijven. Iedere dag kwam er een broeder uit het klooster om hem te eten te geven en zijn armen een poosje te ondersteunen.

Verlenging

Op de zesde dag van zijn gebedswake trokken donderwolken samen boven de heuvel en het begon te regenen. De broeders haasten zich naar hun abt en bouwden een klein

afdakje boven zijn hoofd. Alleen zijn handen bleven buiten die beschutting, nog steeds open naar de hemel. Aan het begin van de zevende dag wilde Kevin zijn gebed juist beëindigen, toen een merel langs vloog en neerstreek op zijn linkerhand. De vogel droeg een takje in haar bek en liet het vallen. Toen vloog de vogel weg, maar enkele ogenblikken later kwam ze terug met een volgend takje. Vóór het eind van de morgen had de kleine merel haar nest gebouwd in Kevins open hand. De abt was moe maar kreeg het niet over zijn hart om zijn hand te laten zakken. De volgende dag kwam de vogel terug bij zonsopgang en legde haar eieren in het nest. Toen nestelde ze zich, helemaal op haar gemak, en begon te broeden.

Kans geven

Sint Kevin moest nog twee weken wachten voordat de schalen braken en de kleine vogeltjes tevoorschijn kwamen. En hij bleef nog eens vier weken op de heuvel om moeder vogel de kans te geven haar kinderen te voeden en hen te leren vliegen. Op de ochtend van de vijftigste dag vlogen de jonge vogels uit en keerden niet meer terug op het nest. Op die gedenkwaardige Pinksterdag kwam er een eind aan het gebed van Sint Kevin. Het had zeven weken geduurd.

Beetje ondersteuning

Bij zijn terugkeer in het klooster schaarden de broeders zich

Vieringen online

Uitzendingen vanuit de O.L.V. Basiliek te Zwolle

Gedurende de periode zonder openbare vieringen in de kerken van onze parochies gaat de eredienst toch door. Het pastoraal team verzorgt iedere dag een Eucharistieviering die via het internet wordt uitgezonden. Op maandag om 18.30 uur, op andere weekdagen om 19.00 uur en op zondag om 10.00 uur. De vieringen zijn te vinden op:

Facebook.com
zoek op 'basiliek.olvzwolle.3'

Youtube.com
zoek op 'Eucharistievieringen OLV basiliek Zwolle'

rond hun abt en juichten hem toe. Ze zeiden hem dat ze nu zeker wisten dat de abdij behouden zou blijven door zijn lange gebed. Sint Kevin glimlachte om hun stelligheid. Geduldig sprak hij: '*De abdij is in Gods handen en onze veiligheid in de toekomst kan niet gegarandeerd worden door het gebed van een fragiele man zoals ik. Maar wat ik zeker weet, is dit: Mijn gebed betekende een beetje ondersteuning voor het kwetsbare begin van een nieuw leven.*'

Nood leert bidden

Jeanne Gerretzen, parochiemedewerkster

Anders vieren

Het is de dag na Pasen. De Goede Week en het Paastriduüm zijn voorbij. Dit jaar hele onwerkelijke dagen, zoals zovele in deze weken. Omdat mijn man en ik tot de risicogroepen behoren, vierde ik niet met de overige teamleden mee in de Basiliek. Op deze bijzondere dagen volgden wij de vieringen – net als de meesten van u – via de livestream en de TV. Dit jaar voor mij dus geen Pesachmaaltijden met o.a. vormelingen en de groepen communicantjes. Geen Kruisweg, geen viering op Paasmorgen, ik vierde vanaf de bank in de huiskamer mee.

Elke naam en elk gezicht

Het was wel even wennen, moet ik eerlijk zeggen. Het vraagt aandacht en discipline om niet door andere zaken te worden afgeleid. Toch wilde ik betrokken blijven en vooral ook meebidden. Bidden geeft verbondenheid. Een aantal jaren geleden vertelde een oudere dame me eens, dat ze elke avond voor het slapen gaan bad voor haar kinderen en kleinkinderen. Ze haalde elke naam en elk gezicht naar voren en bad voor ieder kind, groot of klein. En ze had een nogal groot gezin. Maar ze zei: *'Ik heb alle tijd. Zelf bidden ze niet allemaal meer, dus doe ik het met alle liefde voor hen.'* 'Ik moet in deze tijd vaak aan haar denken, nu we dagelijks bidden voor allen die ziek zijn en voor hen die lijden onder het coronavirus; maar ook bevelen we de overledenen aan bij de goede God en bidden voor hun nabestaanden.

Tuimelende gebeden

Vlak voordat de crisis in Nederland echt uitbrak, waren wij tien dagen op vakantie in het buitenland. Heerlijk en wat hebben we geboft, dat we nog nét op tijd waren! Ergens halverwege de week werden we 's avonds opgeschrikt door, wat later bleek, een aardbeving zo'n dertig kilometer verderop in zee met een kracht van 5.2 op de schaal van Richter. Ons appartement op de vijfde verdieping schudde en trilde fors. Een angstige ervaring! Gelukkig liep het allemaal goed af: geen doden, geen gewonden, geen schade. Maar het maakte mij bang. Gebeden en gedachtes tuimelden over elkaar heen in mijn hoofd: *'God, spaar ons! O nee, dat is wel egoïstisch. God, spaar allen hier op het eiland. Maar stel, dat er wél iets met mij, met ons gebeurt? Gelukkig, onze kinderen staan niet alleen in het leven. Maar ik heb nog wel een moeder van bijna 91. Ze zou het misschien niet overleven.'* En tegelijk herinnerde ik me de woorden van Jezus: *'Niet mijn, maar Uw wil geschiede.'* Is dat niet het voorbeeld dat ik moet volgen? In een heel kort tijdsbestek voltrok zich deze wirwar van gedachten en gebeden en ik kan er nog steeds niet goed van loskomen, zeker niet in deze moeilijke tijd.

Voor anderen en onszelf

Deze korte, maar heftige ervaring neem ik mee in mijn leven. Dat weet ik zeker. Onvergetelijke ogenblikken! En intussen komt het besef steeds meer binnen, dat we bidden voor anderen die het moeilijk hebben, om troost en kracht, maar dat we ook mogen bidden voor onszelf: om gezondheid bijvoorbeeld, want zo kunnen we anderen nabij blijven. En daarom bid ik, mét u, voor al die slachtoffers van het Coronavirus, ziek of gestorven en voor hun dierbaren. Én ik dank God, dat we nog gezond zijn (en hopelijk is dat voor u ook zo). Ik bid om kracht, gezondheid, geduld en het vermogen om er het beste van te maken! Voor u en uw dierbaren, maar ook voor mij en mijn dierbaren. Heel graag tot ZIENS!

Gebed voor het ontvangen van de geestelijke Communie:

Mijn Jezus,
ik geloof dat U
in het Allerheiligst Sacrament tegenwoordig bent.
Ik bemin U boven alles
en wens U in mijn hart te verwelkomen.
Nu ik niet de communie daadwerkelijk kan ontvangen, vraag ik van U de genade van de geestelijke communie.
Omhels mij en zuiver mijn verlangen
naar de hemelse Vader.
Draag mij in Uw Geest,
en laat mij nooit van U gescheiden worden.
Amen.

Pasen 2020: een terugblik

Pastoor Ton Huitink

Bizar maar toch...

Wat een bizarre ervaring was de Goede Week 2020! Alle liturgische voorbereidingen waren niet anders dan andere jaren, maar dit jaar is het met een volstrekt andere beleving gegaan. Het pastoraal team, aangevuld met een collega pastoor uit de NO-polder, heeft alle vieringen in de Zwolse OLV basiliek gevierd. Technisch hadden we al ervaring opgedaan met het gebruik van een camera. En ook de afwezigheid van parochianen was inmiddels iets waarin we hadden berust. Het live uitzenden van de viering via Facebook en de mogelijkheid om later ook terug te kijken op YouTube, hebben ons toch het vertrouwen

gegeven dat velen hebben meegevierd. De cijfers voor de vieringen in de Goede Week variëren tussen de 40 en ruim 250 weergaven. Bij alle vieringen was het priesterkoor met een minimum aantal personen bezet. De niet-dienstdoende leden van het pastoraal team zaten verspreid in de basiliek. De vaste dirigent/organist en enkele gastzangers namen de muzikale begeleiding voor hun rekening.

Contact zoeken

In die kleine setting hebben we getracht toch onze verbondenheid met onze parochianen te laten zien en horen. Uit de vele positieve reacties die we mochten ontvangen, hebben we geconcludeerd dat we in een behoefte voorzien. Het aantal reacties staat echter niet in verhouding met de veel grotere kring van parochianen van wie we niets hebben gehoord. Velen hebben niet de beschikking over internet en/of de mogelijkheid om via de sociale media te kijken. Om die reden hebben de leden van het pastoraal team in de dagen voor het Paastriduüm getracht door vele telefoontjes contact te zoeken met parochianen.

Waardig afscheid toch mogelijk

Daarnaast hebben we in onze samenwerkende parochies ook een aantal uitvaarten verzorgd op begraafplaatsen en aula's van crematoria. Telkens met een minimaal aantal aanwezigen. Onze vrees, dat deze manier van afscheid nemen niet goed zou vallen bij de nabestaanden, is niet bewaarheid. We zijn immers gewend om in de kerk een uitvaartviering te houden, waarbij vaak velen aanwezig zijn. Na bijna

20 uitvaarten in beperkte kring te hebben gedaan, hebben wij geen enkele wanklank gehoord. Zowel teamleden als familieleden hebben dan ook hun best gedaan om het afscheid waardig te laten verlopen.

Verbonden in gebed

Die waardigheid wilden we ook in de Goede Week realiseren. Met in achtneming van de richtlijnen van overheid en bisdom hebben wij alles zo goed voorbereid en uitgevoerd. Wat telkens bleef, was het gemis van het vieren in de gemeenschap van kerkgangers. Vieren doe je nu eenmaal samen! We zullen vooralsnog moeten voortgaan op de ingeslagen digitale weg, maar zullen niet nalaten om met u contact te blijven zoeken. En nogmaals roepen we u op: neem contact met ons op, al is het maar voor een praatje. Wij zijn en blijven met u verbonden in gebed en bidden vurig dat we spoedig weer samen kunnen vieren en elkaar mogen ontmoeten.

Ervaring bij een verdwenen kerk

Michael Buijkx,
diaken

Oude papieren

Bij Doornspijk werd al rond 800 een houten kerk gebouwd, gewijd aan de heilige Ludger. In 1100 werd het een kerk van tufsteen en kwamen er gotische uitbreidingen. In de Tachtigjarige oorlog is de kerk afgebroken: Spaanse soldaten mochten zch er niet verstoppen. De kerk werd daarna herbouwd, wel iets kleiner, tot in 1825 na een blikseminslag besloten werd de kerk elders opnieuw te bouwen. Er staan nu bomen om de plek waar ooit de Ludgerkerk was. Populieren, prullenbakken, bankjes en een informatiebord.

Contact maken

Wat er te zien is? Met bakstenen zijn de funderingen van de verschillende bouwfasen zichtbaar gemaakt, alsof je over een opgraving loopt. Al twee eeuwen zijn hier geen kerkdiensten meer – nadat er 10 eeuwen gebeden en gevierd is. Op de een of andere manier voel je dat. De plek 'heeft' iets, maakt contact mogelijk met al die onbekende mensen in hun hoop, geloof en liefde. Met de liefde van God die ze hier ervaren en gedeeld hebben. Met de natuur. Er is ook een populaire vogelkijkhut, al is die in verband met het coronavirus nu tijdelijk gesloten.

Je voelt wel de wind: 'broeder wind' zou Franciscus zeggen. De wolken, de bomen, de schadu-

wen, het gras: overal kun je dat zien, maar hier komt het meer binnen.

Alleen kijken

Ik moest denken aan de Goede week, die ik zoals zovelen via Facebook heb 'meegemaakt'. Zo voelde het eerlijk gezegd niet altijd. Soms was er vooral afstand; herinneringen aan eerdere goede weken waarin ik zelf mee mocht vieren in een van de 18 kerken van onze parochies. Ik zag de collega's en was blij met hun gebeden en preken, met de gedane moeite om alles te streamen. In de chat zag ik namen van mensen die ik wel en niet ken en die op de dienst reageren. Je kunt dat overal zien op Facebook of Youtube, maar hier komt het anders binnen. En toch kéék ik alleen, als naar de tv.

Toch Pasen

Bij de Paaswake veranderde er iets. Diaken André van Boven zong de Paasjubelzang, het licht van de Paaskaars werd verspreid, en ik zag mezelf méé opstaan, knielen, bidden. Ik herinnerde me een Pasen in de Ludgerus kerk in Dronten. Niet alles 'viel' destijds goed – maar wat was er veel licht, het koor zong uitbundig, de Paaskaarsen van andere kerken in de polder werden ook in het water gedoopt en aangestoken. Heel die Paasvreugde van toen kwam weer bij me boven en de dag daarna voelde ik thuis dat het toch Pásen was geworden.

Voorbij tijd en plaats

Hoe triest het ook is als een kerk niet open kan zijn: als gebouw is een kerk maar een kerk. De mensen die er samen komen, voor God en met elkaar, laten er iets achter dat tijd en plaats overschrijdt. U zij de glorie, opgestane Heer! En die vogelhut gaat ook wel weer open, hoor.

De achterdeur staat altijd open

Jaap Scholten,
parochie-assistent

Grip

De moderne Westerse mens wil grip op het leven houden en wil graag alle processen die met z'n leven verband houden, in de hand hebben. En voor die losse eindjes die niet helemaal in de hand te houden zijn, wordt er een hele reeks van verzekeringen afgesloten. Tot op zekere hoogte blijkt dit ook goed te werken: ons welvaartsniveau is hoog; we mogen ons verheugen in een uitstekende gezondheidszorg en we kunnen naar elke

denkbare plaats op deze wereld op vakantie.

Geen grip

Maar toen was daar ineens dat kleine vervelende virus. Dat slaat venijnig toe en zet heel ons bestaan op z'n kop. Ons vertrouwde leven wordt aangevochten en het is niet ondenkbaar dat de maatregelen die genomen worden om de zaak in de hand houden, straks een economische crisis zullen veroorzaken die wellicht nog meer schade aan zal richten dan de epidemie zelf. Het is duidelijk dat er iets gaande is waar we nu eens géén grip op hebben. Sterker nog: het virus treft met name de Westerse mens, die dacht alles zo goed in de hand te hebben.

Houvast

Vroeger gingen we als er iets ergs gebeurde, zoals oorlog, een epidemie of natuurramp, naar de kerk. Want daar vonden we nog wat houvast; in die sacrale ruimte; in het samen bidden en zingen. En vooral in het sacrament, waarin we de goddelijke genade tastbaar konden ervaren. Nu moeten we het zonder dit alles doen: we staan bij de kerk voor een gesloten deur.

Open

Vroeger, als ik naar opa en oma ging, gebeurde het ook wel dat, als ik aanbelde aan de voordeur, er niet werd opengedaan. Het zou kunnen dat ze in het middagzonnetje ingedommeld waren. Of dat hun gehoor hen een beetje in de steek liet. Welnu, ze móesten thuis zijn: dus dan maar via de zijpoort naar de achterdeur. Oei, die poort: zou die wel open zijn? Toch maar proberen; en ja: de poort ging open. En bij de achterdeur gekomen, bleek ook die los te zitten. En als je dan zo onverwacht voor opa en oma verscheen; dan waren ze blij om je te zien.

Langs bij Hem

Zo is het ook met God: de hoofdingang, het meevieren van de liturgie en de sacramenten zijn momenteel dan misschien niet toegankelijk, maar bij God kunnen we ook altijd via de achterdeur naar binnen. Wellicht dat we, net als die poort bij opa en oma, even over een drempel moeten gaan; maar hoe vaker we dat doen, hoe vanzelfsprekender het wordt. En ook God is altijd blij als wij ineens zomaar voor zijn Aangezicht verschijnen. In deze tijd zou het wel goed zijn om eens wat vaker bij Hem langs te gaan.

Ik had honger en jullie hebben mij te eten gegeven

Fokke van Dalen, diaken

In diverse kerken in onze parochies wordt al meerdere jaren ingezameld voor de voedselbank. De voedselbanken zijn er altijd blij mee.

In principe koopt de Voedselbank zelf geen voedsel, omdat men wil voorkomen dat goed voedsel wordt weggegooid. Dat is in deze crisistijd anders. Want de aanvoer vanuit supermarkten, bedrijven en horeca stokt en tegelijk doen meer mensen een beroep op voedselhulp. Gelukkig kunnen de voedselbanken bij de supermarkten tegen inkoopprijs terecht, waardoor het geven van donaties nu direct resulteert in hulp. Bovendien is directe inkoop niet alleen goedkoper maar ook effectiever en veiliger dan een voedselactie, doordat er minder menselijk contact nodig is.

Wij roepen u als parochianen op om te doneren aan de Voedselbanken. Dan kunnen die hun belangrijke werk blijven doen. Hier vindt u de rekeningnummers van de actieve voedselbanken in onze parochies. Maak uw keuze en help. Alvast hartelijk dank!

Voedselbank Steenwijkerland
Pluggematen 4, STEEnWIJK
IBAN: NL86 RABO 0145 1541 57

Voedselbank Zwartewaterland
van Dedemlaan 16, HASSELT
IBAN: NL63 RABO 0161 0577 21

Voedselbank Kampen
Erfgenamenstraat, IJSSELMUIDEN
IBAN: NL11 RABO 0101 0901 53

Voedselbank Zwolle
G. Stephensonstraat 30, ZWOLLE
IBAN: NL56 INGB 0001 4861 19

Voedselbank Elburg en Oldebroek
't Straatje 6, ELBURG
IBAN: NL69 RABO 0301 0058 18

Voedselbank Dronten
Handelsweg Zuid 3, DRONTEN
IBAN: NL 41 RABO 0123 1623 51

Voedselbank Lelystad
Wigstraat 2, LELYSTAD
IBAN: NL18 RABO 0330 5961 01
IBAN: NL45 INGB 0004 8663 79